

ΚΕ΄ Παύλεια: «Σύγχρονες Μορφές της Εκκλησίας»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Δευτέρα 24 Ιουνίου 2019 στο πλαίσιο των ΚΕ΄ Παυλείων διοργανώθηκε από την Ιερά Μητρόπολη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας εσπερίδα στη σειρά των Συγχρόνων μορφών της Εκκλησίας, στο Παύλειο Πολιτιστικό Κέντρο Βεροίας αφιερωμένη στο μακαριστό Γέροντα Θεοδόσιο της Βηθανίας.

Πρώτος εισηγητής ήταν ο Έξαρχος του Παναγίου Τάφου στην Κύπρο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βόστρων κ. Τιμόθεος, ο οποίος ανέγνωσε και το μήνυμα του Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ιεροσολύμων κ.κ.Θεοφίλου που απέστειλε για την εσπερίδα. Δεύτερος εισηγητής ήταν ο Αρχιερατικός Επίτροπος Βεργίνης Αρχιμ. Ιερεμίας Γεωργαλής και τρίτος εισηγητής ήταν ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων, ο οποίος ευχαρίστησε τους ομιλητές και απένειμε το χρυσό μετάλλιο του Αργυρού Ιωβηλαίου των Παυλείων στον Σεβ. Βόστρων κ. Τιμόθεο και το αναμνηστικό των ΚΕ΄ Παυλείων στον π. Ιερεμία.

Η ομιλία του Σεβ. Μητροπολίτου Βεροίας:

«Οίδα ἄνθρωπον πρό ἐτῶν δε-κατεσσάρων, εἶτε ἐν σώματι οὐκ οἶδα, εἶτε ἐκτός σώματος οὐκ οἶδα, ὁ Θεός οἶδεν, ἄρπαγέντα ἕως τρί-του οὐρανοῦ».

Αὐτούς τούς λόγους τοῦ πρωτο-κορυφαίου ἀποστόλου Παύλου θά μπορούσα παραλλάσσοντας λίγο νά χρησιμοποιήσω γιά νά σκια-γρα-φήσω ἀμυδρά τήν ὀσιακή μορ-φή στήν ὁποία ἡ Ἱερά Μητρόπολη Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας ἀποφάσισε νά ἀφιερῶσει τή φετι-νή Ἑσπερίδα τοῦ κύκλου «Σύ-γ-χρο-νες μορφές τῆς Ἐκκλησίας», πού πραγματοποιεῖται γιά 14η φορά στό πλαίσιο τῶν ΚΕ΄ Παυλείων, τῶν ὁποίων τιμοῦμε φέτος τό ἀρ-γυρό Ἴωβηλαῖο.

Καί ἀποτελεῖ ἀγαθή συγκυρία ὅτι ἡ Ἑσπερίδα αὐτή πραγματοποιεῖ-ται μία ἡμέρα μετά τήν Κυριακή τῶν ἁγίων Πάντων, τήν Κυριακή κατά τήν ὁποία ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ ὅλους τούς ἁγίους της, ἀπό τούς παλαιότερους μέχρι τούς συ-χρόνους, ἀλλά καί κατά τήν ἡμέ-ρα κατά τήν ὁποία ἐορτάζει τό Γενέσιο τοῦ τιμίου Προδρόμου,

τοῦ ἀντιλήπτορος καί φρουροῦ τῶν μοναζόντων.

Στίς Ἑσπερίδες τῶν προηγουμέ-νων ἐτῶν εἶχαμε ἐπιχειρήσει νά πα-ρουσιάσουμε καί νά κάνουμε εὐ-ρύτερα γνωστές ὀσιακές μορφές τῆς ἐποχῆς μας, Γέροντες πού ἔζη-σαν εἴτε στό Ἅγιο Ὅρος εἴτε σέ μο-ναστήρια τῆς Ἑλλάδος, καί ἀπο-τε-λεῖ μεγάλη χαρά γιά ὅλους μας ὅτι στό διάστημα αὐτό τό Οἰ-κουμενικό μας Πατριαρχεῖο κατέ-ταξε ἐπίσημα στή χορεία τῶν ἀγίων τῆς κατ' Ἀνατολᾶς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καί ἀνέ-γραψε στό Ἀγιολόγιό της τέσσερις ἀπό τούς Γέροντες στούς ὁποίους εἶχαμε ἀφιερῶσει κάποια ἀπό τίς Ἑσπερίδες μας: τόν ὄσιο Παῖσιο τόν Ἀγιορείτη, τόν ὄσιο Πορφύριο τόν Καυσοκαλυβίτη, τόν ὄσιο Ἰά-κωβο τόν Τσαλίκη, τόν ἐν Εὐβοίᾳ, καί τόν ὄσιο Ἀμφιλόχιο Μακρῆ τῆς Πάτμου.

Φέτος θελήσαμε νά ἀφιερῶσουμε τήν Ἑσπερίδα μας στήν ἀγιασμένη μορφή ἑνός Γέροντα, πού ἔζησε γιά ἕνα διάστημα λίγων μόνων ἐτῶν στήν Ἑλλάδα, ὅπου ἔφθασε ἀπό τήν ἀγιοτόκο γῆ τῆς Ἰωνίας, ἀπό τή Σμύρνη, μέ τή Μικρασια-τική Καταστροφή, καί στή συνέ-χεια πῆγε στούς Ἁγίους Τόπους, ὅπου μόνασε καί διακόνησε τά Πα-νάγια Προσκυνήματα γιά ἐξήντα ὀλόκληρα χρόνια. Ἐναν γνήσιο φί-λο τοῦ Χριστοῦ πού ἔζησε στήν ἐπίγειο Ἱερουσαλήμ καί ἐκοιμήθη στή Βηθανία, ἐκεῖ ὅπου ἐκοιμήθη καί ὁ πραγματικός φίλος τοῦ Χρι-στοῦ, ὁ Λάζαρος, στόν οἶκο τῆς Μάρ-θας καί τῆς Μαρίας, τῶν ἀδελ-φῶν του, τόν ὁποῖο εἶχε εὐ-τρεπίσει καί οἰκοδομήσει μέ τήν πίστη καί τήν ἀγάπη του.

Σέ αὐτή τήν ὀσιακή μορφή, τόν γνήσιο φίλο τοῦ Χριστοῦ, τόν Γέ-ροντα Θεοδόσιο τῆς Βηθανίας, τόν χαρισματοῦχο Γέροντα, τόν Γέρο-ντα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καί τῶν ἀνθρώπων, τόν διακριτικό Γέρο-ντα πού ἀξιώθηκε νά ζήσει, ὅπως καί ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος «ὀπτασίας καί ἀποκαλύψεις Κυ-ρίου».

Εἶχα τήν εὐλογία νά τόν γνωρί-σω στά χρόνια τῆς διακονίας μου ὡς πρωτοσυγκέλλου στήν Ἱερά Μη-τρόπολη Θεσσαλονίκης, ὅταν ἀρ-χίσαμε μέ τήν εὐλογία τοῦ μα-καριστοῦ Μητροπολίτου Παντε-λεή-μονος Χρυσοφάκη νά ὀργανώ-νουμε καί νά πραγματοποιοῦμε προσκυνηματικές περιηγήσεις στούς Ἁγίους Τόπους. Τόν συ-νάντησα στή γυναικεία Ἱερά Μονή Μάρθας καί Μαρίας στή Βηθανία, ὅπου ἦταν πνευματικός. Ὁ Γέρο-ντας Θεοδόσιος διακρινόταν γιά τό εὐπροσήγορο τοῦ χαρακτήρος του ἀλλά καί τό ἀκατάκριτο, καί ἡ μορφή του σέ εἴλκυε ἀπό τήν πρῶ-τη στιγμή.

Ἡ κοινή καταγωγή τοῦ Γέροντος Θεοδοσίου μέ τούς γονεῖς μου, κα-θώς καταγόταν καί ἐκεῖνος ἀπό τή Μικρά Ἀσία, ὅπως καί οἱ γονεῖς μου, ἦταν ἴσως ἀρχικά ἡ ἀφορμή γιά τήν ὁποία ὁ Γέροντας μου ἔδει-χνε πολλή ἀγάπη, κάθε φορά πού ἐπισκεπτόμουν τή Μονή. Μάλιστα ἐπεδίωκε, ὅταν κατά τήν ἑορτή τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεο-τό-κου, τρώγαμε μαζί στήν Πατριαρ-χική τράπεζα, νά μέ ἔχει δίπλα του.

Ἔτσι δημιουργήθηκε μεταξύ μας ἕνας στενός πνευματικός σύνδε-σμος. Ἦταν μάλιστα τόση ἡ ἀγάπη τοῦ Γέροντα πρός τό ταπεινό πρό-σωπό μου, ὥστε τήν τελευταία φο-ρά πού ἐπισκεφθήκαμε μέ τόν μα-καριστό Μητροπολίτη Θεσσα-λο-νί-κης τή Μονή του, λίγους μήνες πρῖν ἀπό τήν κοίμησή του, ὁ Γέ-ροντας Θεοδόσιος διαμαρτυρή-θη-κε χαριτωμένα στόν Παναγιώτατο λέγοντας: «Πάλιν ἀρχιμανδρίτη μου τόν ἔφερες;»

Μου εἶχε χαρίσει μάλιστα ἕναν ἐπιστήθιο σταυρό του, τόν ὁποῖο τόν προσέφερα καί ἐγώ μέ τή σει-ρά μου στόν πρῶτο κληρικό πού χει-ροτόνησα, καί τοῦ ἔδωσα τό ὄνο-μα τοῦ μακαριστοῦ Γέροντα Θεοδοσίου.

Θά μου ἐπιτρέψετε νά ἀναφέρω καί ἀκόμη κάτι προσωπικό, πού ἀξίζει ὅμως, νομίζω, νά ἀναφερθεῖ γιατί δείχνει ποιός ἦταν ὁ Γέρο-ντας Θεοδόσιος γιά τόν ὁποῖο μι-λοῦμε ἀπόψε.

Πρόκειται γιά μία ιδιαίτερη μαρ-τυρία μιᾶς κυρίας, ἡ ὁποία συμμε-τεῖχε συχνά στίς προσκυνηματικές αὐτές περιηγήσεις μας στούς Ἁγίους Τόπους.

Ἡ κυρία, λοιπόν, αὐτή μετά ἀπό τό προσκύνημα πού κάναμε τό κα-λοκαίρι τοῦ 1993, μερικούς μήνες πρῖν ἀπό τήν ἐκλογή μου στή Μη-τρόπολη Βεροίας καί χωρίς νά γνωρίζει τίποτε, μέ πλησίασε καί μέ ρώτησε ἂν μου συμβαίνει κάτι προσωπικά. Παραξενεύθηκα ἀπό τήν ἐρώτηση καί ἀντί ἄλλης ἀπα-ντήσεως τήν ρώτησα καί ἐγώ ποιός ἦταν ὁ λόγος γιά τόν ὁποῖο μέ ρωτοῦσε. Τότε ἐκείνη μου εἶπε ὅτι εἶχε δεῖ στόν ὕπνο της τόν Γέ-ροντα Θεοδόσιο, τόν ὁποῖο εἶχε γνω-ρίσει ἀπό τίς ἐπισκέψεις στήν Ἱερά Μονή τῆς Μάρθας καί τῆς Μα-ρίας στή Βηθανία, καί ὁ ὁποῖος εἶχε κοιμηθεῖ πρῖν ἀπό δύο χρό-νια. Καί τόν εἶχε δεῖ στή Βέροια καί εἶχε μερικούς μεγάλους ἄρ-τους καί τούς τακτοποιοῦσε. Ὅταν ἐκείνη τόν πλησίασε καί τόν ρώ-τη-σε «Γέροντα, τί εἶναι αὐτοί οἱ ἄρτοι;», ἐκεῖνος τῆς εἶπε «εἶναι γιά τόν Παντελεήμονα».

Φυσικά ἡ εὐσεβής κυρία δέν κα-τά-λαβε τό νόημα τῶν λόγων τοῦ Γέροντα πού εἶδε στόν ὕπνο της, οὔτε μποροῦσε νά τό καταλάβει, καί ἔτσι θέλοντας νά λύσει τήν ἀπορία της, ἦλθε σέ μένα.

Τῆς τήν ἔλυσε τήν ἀπορία ὅμως με-ρικούς μήνες ἀργότερα ἡ ἐξέ-λιξη τῶν

πραγμάτων και ή έκλογή μου ως Μητροπολίτου τής Ίεράς Μητροπόλεως Βεροίας, Να-ού-σης και Καμπανίας, τήν όποία τής είχε άποκαλύψει μέ τόν δικό του τρόπο ό Γέροντας Θεοδόσιος.

Οι άποκαλύψεις του Θεού ήταν συνυφασμένες μέ τή ζωή του Γέ-ρο-ντα. Άλλοτε άφοροῦσαν τόν ίδιο και άλλοτε άλλους ανθρώ-πους, όλες είναι όμως άπόδειξη τής αγάπης του Θεού για τόν έκλεκτό δοῦλο του, ό όποιος «έκ κοι-λίας» σχεδόν «μητρός» του πό-θησε νά ζήσει τήν ισάγγελη πολι-τεία.

Ό πόθος του αυτός μετατρεπόταν σε άπόλυτη έμπιστοσύνη στον Θεό και τελεία ανάθεση τής ζωής του στα χέρια του και έκφραζόταν μέ τό καρδιακό και διαρκές αίτημά του: «γνώρισόν μοι, Κύριε, όδόν έν ή πορεύσομαι».

Και πώς νά μήν ανταποκριθεί ό Θεός στό αίτημα του νεαροῦ Ίω-άν-νη, όπως ήταν τό βαπτιστικό του όνομα, πού μόλις 12 έτών έγκα-τέλειψε τή θεία του και έφυγε από τόν Πειραιά για νά γίνει μο-να-χός στη Χίο.

Έκεί ό σοφός ήγούμενος τής Μο-νής του Αγίου Μάρκου, Γέροντας Γα-βριήλ, είχε προείδει τό μέλλον του: «έςύ προορίζεσαι από τόν Θεό για τά Ίεροσόλυμα», του είχε πει.

Όταν επέστρεψε παρά τή θέλησή του στην Άθήνα, συνδέθηκε μέ τή Μονή τής Αγίας Ειρήνης τής Χρυ-σοβαλάντου και τήν ήγουμένη Μελετία, πού άγωνιζόταν τότε για τήν άνέγερση τής μονής και βρι-σκό-ταν σε τόσο δύσκολη οίκο-νο-μική κατάσταση, πού κάποια φορά προσευχόταν τρεις ήμέρες στην άγία Ειρήνη, για νά τούς στείλει κάτι νά φάνε.

Τίς ήμέρες αυτές έμφανίσθηκε ή άγία στον ύπνο του μικροῦ Ίω-άννη και τόν συμβούλευσε νά πάει σε μία πρεσβυτέρα πού γνώριζε και τόν αγαπούσε πολύ για νά πά-ρει κάτι για τίς άδελφές τής Μο-νής πού είχάν τρεις ήμέρες νά φάνε.

Μόλις ξύπνησε ό μικρός, έτρεξε στην πρεσβυτέρα, πού τόν υποδέ-χθηκε μέ χαρά και του έδωσε διά-φορα πράγματα για τό μοναστή-ρι τής άγίας Ειρήνης, ή όποία και του άποκάλυψε στό όνειρό του τό μο-να-χικό του όνομα.

Ό Γέροντας είδε ένα βράδυ στον ύπνο του ότι τόν έκαναν μεγαλό-σχη-μο μοναχό και ή άγία Ειρήνη είπε τό όνομά του, Θεοδόσιος, όπως και έγινε.

Οι άποκαλύψεις του Θεού δέν σταμάτησαν όμως σε όλη του τή ζωή. Τίς περισσότερες είναι βέβαιο ότι δέν τίς δημοποίησε ποτέ, έχο-ντας υπόψη του τόν λόγο του πρω-τοκορυφαίου άποστόλου «καυ-χᾶ-σθαι δέ ου συμφέρει μοι». Κάποιες όμως έγιναν γνωστές έμ-μεσα ή άμεσα στις μοναχές τής Ίεράς Μονής Μάρθας και

Μαρίας. Καί αξίζει νά αναφέρουμε μερικές γιά νά κατανοήσουμε καί έμεϊς κά-πως τόν χαρισματούχο αὐτόν Γέ-ροντα.

Ἐννέα μῆνες πρὶν ἀπὸ τήν κοί-μη-σή του, στίς 9 Δεκεμβρίου τοῦ 1990, εἶχε βγεῖ ἔξω ἀπὸ τό μονα-στήρι καί περπατοῦσε πρὸς τόν δρόμο. Ἐκεῖ συνάντησε κάποιον γνωστό του Ἄραβα ὁ ὁποῖος τόν χαιρέτησε, χωρίς ὅμως νά πάρει ἀπάντηση, γεγονός πρωτοφανές γιά τόν Γέροντα, πού ἦταν ἐξαι-ρε-τικά εὐπροσήγορος. Ὁ Ἄραβας κα-τάλαβε ὅτι κάτι εἶχε, τόν πῆρε ἀπὸ τό χέρι καί τόν ἐπέστρεψε στό μον-ναστήρι. Σέ λίγο ὁ Γέροντας ἔχασε τίς αἰσθήσεις του καί οἱ μοναχές προσπάθησαν νά τόν συνεφέρουν. Μάτια ὅμως, ἔτσι ὥστε νόμιζαν ὅτι ἐκοιμήθη. Λίγο ἀργότερα ὅμως συνῆλθε, ἀλλά δέν εἶπε σέ κανένα τί τοῦ εἶχε συμβεῖ. Μετά ἀπὸ με-ρι-κές ἡμέρες οἱ μοναχές τῆς Μονῆς τόν ἄκουσαν νά τό ἀφηγεῖται σέ κά-ποιες Ρωσίδες μοναχές πού εἶ-χαν ἐπισκεφθεῖ τή Μονή καί τόν ρώτησαν. Τότε ἐκεῖνος τούς εἶπε πὼς εἶχε δεῖ δύο ὁμορφα κορίτσια μέ ἕναν Ἀρχιερέα στή μέση, πού ἦταν ὁ ἅγιος Λάζαρος, ὁ ὁποῖος με-τά τήν ἀνάστασή του ἔγινε μη-τρο-πολίτης Κιτίου, καί τά δύο κο-ρί-τσια ἦταν οἱ ἀδελφές του, ἡ Μάρ-θα καί ἡ Μαρία. Καί τούς πα-ρακάλεσε νά τόν ἀφήσουν νά κά-νει Πάσχα γιά τελευταία φορά. Ἔτσι καί ἔγινε.

Ἀπό τότε ἄλλαξε ἡ συμπεριφορά του ἐντελῶς. Ἔδειχνε ὅτι εἶχε τή βεβαιότητα πὼς σύντομα θά ἀνα-χωρήσει καί τό ἔλεγε σέ πολλούς. Στήν ἑορτή τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεο-τόκου χαιρετοῦσε ὅλους τούς πράκτορες πού ἔφερναν τούς προ-σκυνητές λέγοντάς τους: «Τήν ἄ-λλη φορά πού θά ἔρθετε, δέν θά μέ ξαναδεῖτε», ἐννοώντας τήν ἑορτή τῆς ὑψώσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ, στίς 14 Σεπτεμβρίου. Τό ἴδιο ἔκανε καί μέ τούς πατέρες στό Πατριαρ-χεῖο.

Τό Σάββατο, πρὶν ἀπὸ τήν κοί-μη-σή του τή Δευτέρα 27 Αὐγού-στου, πῆγε νά τούς ἀποχαιρετίσει γιά τελευταία φορά.

Μετά τήν κοί-μη-σή του, φαινόταν σάν ζωντα-νός. Πολλές μοναχές ἀλλά καί προσκυνητές τόν εἶδαν νά ἀνοιγοκλείνει τά μάτια του.

Μέ τήν κοίμησή του συνδέεται καί ἕνα ἄλλο θαυμαστό γεγο-νός.

Ἐνας Ἄραβας ὀρθόδοξος χρι-στια-νός ἀπὸ τή Βηθλέεμ εἶδε ἐκεῖ-νες τίς ἡμέρες στόν ὕπνο του ἕνα ὄνειρο. Εἶδε ὅτι ἡ Βηθανία πανη-γύ-ριζε καί τό μοναστήρι τῆς Μάρ-θας καί τῆς Μαρίας ἦταν γεμάτο ἀπὸ ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, ἀγγέλους καί ὅλοι ἦταν ντυμένοι ἐπίσημα καί ἔψελναν. Ὅταν τήν ἐπόμενη ἡμέρα πληροφορήθηκε τήν κοί-μη-ση τοῦ Γέροντα Θεοδοσίου, κατὰ-λαβε τό νόημα τοῦ ὀνείρου πού εἶδε.

Ἡ παρουσία τοῦ Γέροντα συνεχί-ζει νά εἶναι αἰσθητή σέ πολλά πρό-σωπα τά ὁποῖα γνώριζε καί τά ὁποῖα τόν θυμοῦνται. Ἰδιαίτερος οἱ μοναχές τῆς Μονῆς τῆς Μάρθας καί Μαρίας τόν βλέπουν συχνά ἀνάμεσά τους καί διηγοῦνται θαύ-ματα πού

έπιτελοῦνται μέ τήν εὐχή του.

Μία ἀπό τίς ἀδελφές τῆς Μονῆς πού εἶχε κάποιο σοβαρό πρόβλημα καρδιάς, τόν εἶδε, μία ἑβδομάδα ἀφότου ἀντιμετώπισε τό πρόβλη-μα, στή διάρκεια τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ὁρθρου μέσα στό Ἱερό ντυ-μένο μέ τά κόκκινα ἄμφιά του. Τῆς ἔκανε νόημα ἀπό τήν Ὡραία Πύλη καί τήν εὐλόγησε μέ τό πετραχήλι του, βάζοντάς το στό κεφάλι της.

Ἡ ἴδια ἀδελφή, τό 1995, τέσσερα χρόνια μετά τήν κοίμηση τοῦ Γέ-ροντα, ἐμφάνισε ἕνα ἐξόγκωμα στήν ἐσωτερική πλευρά τοῦ ἀρι-στε-ροῦ μηροῦ. Τό ἐξόγκωμα με-γάλωνε καί ἀδελφή ἀνησυχοῦσε μήπως τήν ἐμποδίζει νά περπατᾶ καί νά ἐκτελεῖ τά διακονήματά της. Ἔτσι σκέφθηκε νά βάλει λίγο λαδάκι ἀπό τό Μεγάλο Εὐχέλαιο, καί νά ἀκουμπήσει ἐπάνω της τό ράσο τοῦ Γέροντα. Τό ἐπανελάβε δύο-τρεῖς ἡμέρες καί μέ ἔκπληξή της διαπίστωσε ἀπό τό σημεῖο ἐκεῖνο τοῦ σώματός της βγῆκε μιά πέτρα, πού ἄφησε μάλιστα καί πλη-γή, σάν νά εἶχε κάνει κάποια ἐπέμβαση στό σημεῖο. Ἡ πέτρα αὐ-τή ἔγινε προοδευτικά λίπωμα καί στή συνέχεια ἔλιωσε καί ἐξαφανί-σθηκε ἀπαλλάσσοντάς την ὀριστι-κά ἀπό τήν ἐνόχληση.

Θαυμαστή εἶναι καί ἡ θεραπεία ἐνός ἀρχιερέως τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ὁ ὁποῖος εἶχε προ-βλή-ματα ὑγείας καί θά ἔκανε ἐξε-τάσεις. Πρίν νά πάει στήν Ἀθήνα πέρασε ἀπό τό μοναστήρι τῆς Βη-θανίας καί λειτούργησε. Ἐξαιτίας τῆς ζέστης ἴδρωσε καί ἔτσι ἔβγαλε τό ράσο του καί φόρεσε τό ράσο τοῦ Γέροντα, τόν ὁποῖο ἀγαποῦσε πολύ καί μετά τήν κοίμησή του τόν ἐπικαλεῖτο στίς προσευχές του, ὅπως ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ.

Φορώντας τό ράσο τοῦ Γέροντα αἰσθάνθηκε κάτι παράξενο καί εἶ-πε στίς ἀδελφές «Θά σᾶς πῶ κάτι, ὅταν θά ἐπιστρέψω ἀπό τήν Ἀθή-να». Πράγματι πῆγε σέ λίγες ἡμέ-ρες στήν Ἀθήνα, ἔκανε τίς ἐξε-τάσεις πού ἔπρεπε, ἀλλά δέν τοῦ βρῆκαν τίποτε καί ἐπέστρεψε. Ἔκανε γιά δεύτερη φορά τίς ἐξε-τάσεις στά Ἱεροσόλυμα, ἀλλά καί πάλι δέν βρῆκαν τίποτε. Ἔτσι πῆ-γε στό μοναστήρι καί εἶπε στίς μοναχές γιά τό θαῦμα πού ἔζησε μέ τό ράσο τοῦ Γέροντα.

Θά μπορούσε νά πεῖ κανεῖς πολ-λά γιά τά χαρίσματα καί τά θαύ-μα-τα τοῦ μακαριστοῦ Γέροντα, ἀλλά περιορίζομαι σέ αὐτά, καθώς θά ἔχουμε τήν εὐκαιρία νά ἀκούσου-με πολλά θαυμαστά περιστατικά ἀπό τή ζωή τοῦ ὁσίου αὐτοῦ Γέ-ρο-ντα ἀπό τόν Σεβασμιώτατο Μη-τρο-πολίτη Βόστρων, κύριο Τιμό-θεο, τόν ὁποῖο καί εὐχαριστῶ θερ-μά γιά τήν πρόθυμη ἀνταπόκρισή του στήν παράκλησή μου, παρά τίς ἄλλες ὑποχρεώσεις του, καί τήν παρουσία στή σημερινή Ἑσπερίδα, καθώς εἶναι ἀπό τούς ἀρχιερεῖς ὁ ὁποῖος γνώριζε πολύ καλά τόν Γέροντα καί συνδεόταν μαζί του ἐπί πολλά χρόνια, ἐνῶ γιά τή ζωή του γενικότερα θά ἔχουμε τήν εὐ-καιρία νά μᾶς μιλήσει ὁ π. Ἱερε-μίας Γεωργαλῆς, τόν ὁποῖο ἐπίσης

εύχαριστώ.

Θέλω όμως κλείνοντας να πω δύο λόγια ακόμη για τον χαρισμα-τούχο αυτόν Γέροντα, που έζησε τις αποκαλύψεις του Θεού στη ζωή του, αλλά και χάριν του οποίου ο Θεός αποκαλύφθηκε και σε άλλους ανθρώπους· δύο λόγια για το προ-ορατικό του χάρισμα και για την αίσθηση της παρουσίας του που νιώθουν πολλοί αδελφοί μας αλλά και τα θαύματα που έπιτελεί στους ανθρώπους που τον αγαπούσαν εν ζωή και τον παρα-κα-λούν τώρα και ζητούν τη βοή-θειά του.

Όλα αυτά τα χαρίσματα του Θεού τά έλαβε ο Γέρων Θεοδόσιος της Βηθανίας για την πολλή του αγάπη στον Θεό, τον όποιο «έπε-πόθησε», όπως λέγει ο ψαλμωδός Δαβίδ, και τον έζητησε ή ψυχή από παιδί. Και αυτή ή αγάπη στον Θεό έκανε την ψυχή του να είναι ανοικτή και δεκτική της χάριτος του Θεού, να είναι ανοικτή στους ανθρώπους, στους όποιους την προσέφερε απλόχερα και γενναιό-δωρα πάντοτε. Γι' αυτό και οι δω-ρεές του Θεού αύξαναν διαρκώς στην ψυχή του κατά την ύπόσχεση του Κυρίου ότι αυτός που δίδει χω-ρίς να υπολογίζει, αυτός και θα λαμβάνει περισσότερα, ώστε να έχει πάντοτε περίσσευμα.

Και ο Γέροντας Θεοδόσιος, όπως ακούσαμε και θα ακούσουμε και στη συνέχεια, είχε πάντοτε περίσ-σευμα αγάπης και έθετε τά χαρί-σματά του στη διακονία των άν-θρώπων, στη διακονία των προ-σκυ-νητών που περνούσαν από τό μοναστήρι του αλλά και από τό Πατριαρχείο των Ίεροσολύμων και τον Πανάγιο Τάφο, όπου για πολλά χρόνια διακονούσε.

Αυτή τη σύγχρονη όσιακή μορφή, τον Γέροντα Θεοδόσιο της Βηθα-νίας, θέλησε ή Ίερά μας Μητρό-πολη να προβάλει στά φετινά ΚΕ΄ Παύλεια, γιατί μορφές σαν και αυτή του Γέροντος Θεοδοσίου, είναι, όπως ψάλλει ο ιερός ύμνο-γράφος για τους άγιους Πάντες, «της Έκκλησίας ή βάσις, του ευ-αγγελίου ή τελείωσις», διότι «έρ-γω τά του Σωτήρος ρητά έπλήρω-σαν», και στηρίζουν και έμας στη-ρίζουν στη ζωή και στη διακονία μας.

Κλείνοντας αυτές τις ταπεινές σκέψεις για τον Γέροντα Θεοδόσιο της Βηθανίας, θα ήθελα να εύχα-ριστήσω και πάλι θερμότατα τον Άγιο Βόστρων για την τιμή που μάς έκανε να έρθει για άλλη μία φορά στη Βέροια και στην Ίερά Μητρόπολή μας και για όσα θα μάς πεί για τον Γέροντα από την προ-σωπική του έμπειρία στην είσήγησή του μέ θέμα «Ο Γέρων Θεοδόσιος της Βηθανίας», αλλά και τον π. Ίερεμία, που θα μάς με-ταφέρει στοιχειά για τη ζωή του μα-καριστου Γέροντα μιλώντας μας μέ θέμα: «Ο Γέρων Θεοδόσιος της Βηθανίας, ο άκροφύλαξ της Σιωνίτιδος Έκκλησίας».

Σας εύχαριστώ και όλους έσας που ήλθατε και απόψε για να πα-ρακολουθήσετε αυτή την έκδήλω-ση, την άφιερωμένη στον Γέροντα Θεοδόσιο της Βηθανίας, και

νά ώφεληθεΐτε πνευματικά.